

1.

THÀNH PHỐ NGÀN HOA

Gần mười giờ đêm rồi nhưng Suối Nhỏ vẫn chẳng hề thấy buồn ngủ chút nào. Nó đi qua đi lại quanh phòng, đếm mấy thùng sách, rồi lục kiếm mấy cái ba lô, xong thì mở tủ quần áo, ngó nghiêng xem mình có còn quên thứ gì không. Dù nó đã làm điều này suốt cả chiều rồi nhưng vẫn thấy chộn rộn không yên. Lòng nó háo hức, phấn khích đến nỗi nó muốn chạy khắp nhà mà la hét.

Nó leo lên giường, kéo chăn, cố dỗ mình ngủ vài lần nhưng chẳng được. Nó lại leo xuống giường, định bụng sang phòng Sao Băng, em nó, kiểm tra xem con bé có cần mình giúp gì không.

Kì lạ là nó không thấy Sao Băng trong phòng, nó đoán chắc con bé cũng như nó thôi, không ngủ được và đang tìm một việc gì đó để làm cho bớt ngứa ngáy tay chân.

Suối Nhỏ xuống tầng dưới tìm em thì thấy con bé đang ngồi thu lu ở chân cầu thang. Ánh đèn từ phòng bếp hắt ra cùng những tiếng nói xì xào to nhỏ. Có vẻ như bà ngoại, mẹ Mây và dì Lụa cũng đều chưa ngủ.

“Đừng đi nữa con ơi! Ở đây không phải vẫn tốt hơn sao?” Bà ngoại nói giọng van nài.

“Mẹ, con đã quyết định như vậy rồi, con sẽ không thay đổi đâu. Chúng ta đã bàn bạc rất nhiều suốt mấy năm nay. Con tin là rồi sẽ ổn cả thôi.” Mẹ Mây kiên quyết.

“Làm sao mà ổn được hả con? Tụi nó chưa bao giờ tiếp xúc với họ, làm sao mà hiểu được họ tàn độc và kinh khủng đến mức nào?” Giọng bà ngoại bắt đầu cao lên.

“Đã rất nhiều năm trôi qua rồi, từ ngày Luật Bình Quyền Giống Loài ra đời, mọi thứ giờ đây đã đổi khác rồi mẹ à. Chúng ta giờ đây cũng đều được đối xử ngang

hàng như họ, chẳng còn lí do gì phải sợ hãi, trốn chạy nữa cả. Chúng ta đã có quyền được sống ở đó, còn Suối Nhỏ và Sao Băng đã có quyền được đi học, đó mới là điều quan trọng nhất.” Mẹ Mây cố giải thích.

“Đó là luật, nhưng họ không đối xử với chúng ta theo luật con ơi. Họ vẫn xem chúng ta như những kẻ hạ đẳng, đáng khinh khi. Con người chúng ta chỉ nên sống với giống loài của riêng mình thôi.” Bà ngoại chua chát nói.

Dì Lụa ngồi ở góc bàn, cúi gằm mặt, giả vờ cặm cụi đan mấy đôi vớ đủ màu. Như mọi lần, những khi bà ngoại và mẹ Mây tranh cãi, dì đều luôn im lặng không dám lên tiếng.

Suối Nhỏ và Sao Băng nhìn nhau đầy hoang mang lo lắng. Suối Nhỏ bỗng hoảng hốt, một ý nghĩ kinh khủng chợt loé ngang qua đầu nó: Có thể bà ngoại sẽ không cho ba mẹ con nó chuyển đến sống ở thành phố Ngàn Hoa nữa.

“Tại sao con người bị khinh khi và bị xem như những kẻ hạ đẳng vậy anh Suối Nhỏ?” Sao Băng bỗng buột miệng hỏi lớn khiến Suối Nhỏ giật mình.

◆ CHÚP CHÚP ◆

Tất nhiên cả nhà đều nghe tiếng con bé. Mẹ Mây vội vã bước ra phía cầu thang chỗ hai đứa nó đang ngồi.

“Đi ngủ ngay! Ngày mai đứa nào mà dậy trễ mẹ bỏ lại luôn đó.” Mẹ Mây nói giọng dọa dẫm.

Tuy bị la nhưng mặt hai đứa lại hí hửng lạ.

“VẬY là mai mình vẫn chuyển tới thành phố đúng không mẹ?” Sao Băng lém lỉnh hỏi.

“Chắc chắn!” Mẹ Mây khẳng định.

Hôm sau, đúng bảy giờ sáng, Suối Nhỏ đã ăn sáng xong và trở về phòng thu xếp mọi thứ lần cuối. Nó nhìn căn phòng thân thương đã gắn liền với tuổi thơ của mình suốt mười năm qua.

Suối Nhỏ ngồi trên giường, lấy nhật kí ra và viết lại vài dòng:

“Tạm biệt cuộc sống cũ êm đềm để đến với một cuộc sống mới đầy thú vị!”

Rồi nó nằm ngửa ra, mắt dán lên trần nhà, suy nghĩ mông lung về mọi kỉ niệm buồn vui mà nó từng trải qua ở nơi này. Lòng nó chợt buồn thất lại.